

İYİ
PARTİ

ATATÜRK ORMAN ÇİFTLİĞİ TARIM BİLİMLERİ AKADEMİSİ

Mustafa Kemal Atatürk'ün emaneti ve mirası olan tarıma, çiftçiye ve ülkemizin topraklarına sahip çıkacağız. Kurguladığımız proje ile tarımı ve kırsalı kalkındırmaya yönelik bilimsel verilerden faydalanarak akılcı çözümlerle ilerleyeceğiz.

Meral AKŞENER

İYİ Parti Genel Başkanı

ATATÜRK ORMAN ÇİFTLİĞİ TARIM BİLİMLERİ AKADEMİSİ

Bugün ülkemizde, tarım üzerine AR-GE çalışmaları neredeyse yok denecek düzeyde. Üstelik tarıma yönelik eğitimi veren fakültelerin de eğitim düzeyi ve mezunlarının donanım seviyesi gün geçtikte düşüyor.

Bilimsel çalışmaların sayı ve pratiğe yansımaları açısından da durum iç açıcı değil. Tarım Bakanlığı bünyesindeki Tarımsal Araştırma Kurumları ise işlev, personel ve konu çeşitliliği bakımından işlevsiz kurumlar hâline geldi. Tarım Bakanlığının ilgili genel müdürlüğü, ihtiyaç-kaynak-akademik kariyer-sonuç bağlantısını kurmakta yetersiz kaldı.

Bugün dahi yukarıdaki tespiti yapmak zorunda kalıyorsak; 1920’li yılların başlarında benzer tespitleri farklı bir düşünce tarzı üzerinden yapan **Mustafa Kemal Atatürk’ü** anladığımızı iddia etmek büyük bir yanılgıdır.

Mustafa Kemal Atatürk, nüfusunun % 80’den fazlası köylerde yaşayan, çiftçisinin kendisine ait toprağı olmayan, ticaret alanında neredeyse sıfır noktasında olan, ekonomisinin büyük bir kısmı tarıma dayanan bir imparatorluğun mirası üzerine; yeni çağdaş ve muasır medeniyetler seviyesine gelecek bir ülke kurma hayali içindeydi.

Öyle ki; 1876-1908 dönemine gelindiğinde, Osmanlı’nın ihracatının %70’i tarımsal ürünlerden oluşuyordu. Buna diğer hammadde eklendiğinde, 1911-1913 döneminde Osmanlı ihracatının %89-93’lük bir bölümü hammaddelerden oluşuyordu. İthalatın ise büyük bir kısmı, başta tekstil olmak üzere sınaî ürünlerden oluşuyordu. 1911 yılında ise Osmanlı ithalatının %37’si yalnızca dokuma ürünlerinden ibaretti.

1912 yılına gelindiğinde Osmanlı’da iç ticaretle uğraşan iş yerlerinin %15’i Türklere, %85’i gayrimüslimlere aitti.

Cumhuriyet sonrası 1924 yılında vergi gelirlerinin üçte biri Aşar vergisinden elde ediliyordu. Oysa çiftçiler, mültezime gelinceye kadar %40’lara %50’lere varan vergiler ödüyordu. Mültezimlerden tahsis edilen vergiler ise vergi gelirlerinin üçte biri kadardı. Zaten toprağı olmayan ve sadece çift beygir gücüyle işleyebildiği kadar arazi işleyebilen, çift bozması yasak olan, bu nedenle köyünü ve toprağını terk etme imkânı bulunmayan çiftçiler; bu vergi yükü altında gün geçtikçe eziliyordu. Aynı şekilde, bu dönemde bütün tütün gelirleri Osmanlı’nın borçları karşılığında yabancılar tarafından Reji İdaresi adı verilen bir idare üzerinden doğrudan tahsil ediliyordu.

18. yüzyılın başından 1925 yılında Aşar vergisinin kaldırılmasına kadar, Osmanlı’nın toprak düzeni ve bu düzenin içerisindeki çiftçilerin konumuna bakacak olursak; çiftçilerin aslında “reaya sınıfındaki maraba” konumunda olduğunu görürüz.

Yani çiftçi, tımara ya da sipahiye, daha sonra ise toprak sahibine, ağaya, derebeyine bağlı köylü marabaydı. Çift bozmak yasaktı. Çift bozan yani yerini terk eden aç kalırdı. Yani reaya aslında bir yerde köleydi. Gelişemez, büyüyemez ve toprak sahibi olamazdı.

Cumhuriyet’e gelindiğinde ise sermaye sınıfını yine büyük toprak sahibi, eşraf/tüccar/tefecî üçlemesindeki yeni bir toprak burjuvazisi oluşturuyordu.

Kısacası Osmanlı'nın ganimet düzeni yürürken, düzenli olduğu sanılan reaya, tımar/tımarlı sipahi/zeamet ve has düzeninin yeterli gelir üretmediği, güvenilir ve oturmuş bir sistem olmadığı, vergilerin % 10-52 arasında keyfileştiği bir düzen olduğu bu konudaki ortak bir tarihi kanaattir.

Cumhuriyet ilan edilmeden önce 17 Şubat-4 Mart 1923 tarihleri arasında İzmir İktisat Kongresi toplandı. Kongre’nin asıl toplanma amacı; Lozan’da süren görüşmelerde Ankara Hükûmeti’nin ekonomik olarak bağımsızlığını ilan etmektir.

İlginçtir ki Kongre’de Aşar vergisinin kaldırılması kararı alınmıştı. Oysa Aşar vergisi Ankara Hükûmeti’nin önemli gelir kaynaklarından birisiydi. Cumhuriyet’in ilanından sonra 1925 yılında Aşar vergisi kaldırıldı.

Kısacası Cumhuriyet’in elinde bir köylü tarım toplumu ve bu toplumdaki zoraki toplanan vergi düzeni kalmıştı. Yine yukarıda açıklandığı gibi sanayisi olmayan, ticaretten anlamayan, toprağı, tarım teknolojisi, sermayesi olmayan, okur-yazarlık oranı çok düşük olan bir toplum vardı.

Bilim ve aydınlanma çağını kaçırmış, sanayileşmeden bihaber, mültezim ve lord bürokrasisine tâbi olmuş bir ekonomik yapıda; Cumhuriyet’i ve devleti yeniden kurmak ancak bütün bu süreçleri okuyabilecek güçlü, kararlı, karizmatik bir deha üzerinden olabilirdi.

Böyle bir ortamda o dehanın yapabileceği en rasyonel yol, köylüyü ve milleti “kendisinin efendisi” hâline getirmektir. Amaç; köylülerin kendilerinin, işletmelerinin, çiftliklerinin, tarımsal ticaretlerinin efendisi olmalarını sağlamak, milleti “kul” olmaktan çıkararak ekonomik bağımsızlığa kavuşmasını sağlamaktır.

Tam da bu yüzden; çiftçileri toprak sahibi yapmak, onlara nasıl tarım yapılacağını göstermek, günün modern usullerini öğretmek, verimli tohum çeşitlerini ve hayvan ırklarını çoğaltmak için bir şeyler yapmak gerekiyordu.

İşte böyle bir düşüncenin hayata geçirilmesi için bir gün **Gazi Mustafa Kemal Atatürk**, o dönemde henüz genç bir Ziraat Mühendisi olan Tahsin Bey’i çağırdı.

“Gel Tahsin, seni bir yere götüreceğim fikrini almak istiyorum” dedi.

Birlikte bataklık, sivrisinek istilası altında ve hayvan leşlerinin olduğu kötü bir yere gittiler.

Tahsin Bey baktı; **“Paşam hayrola”** diye sordu.

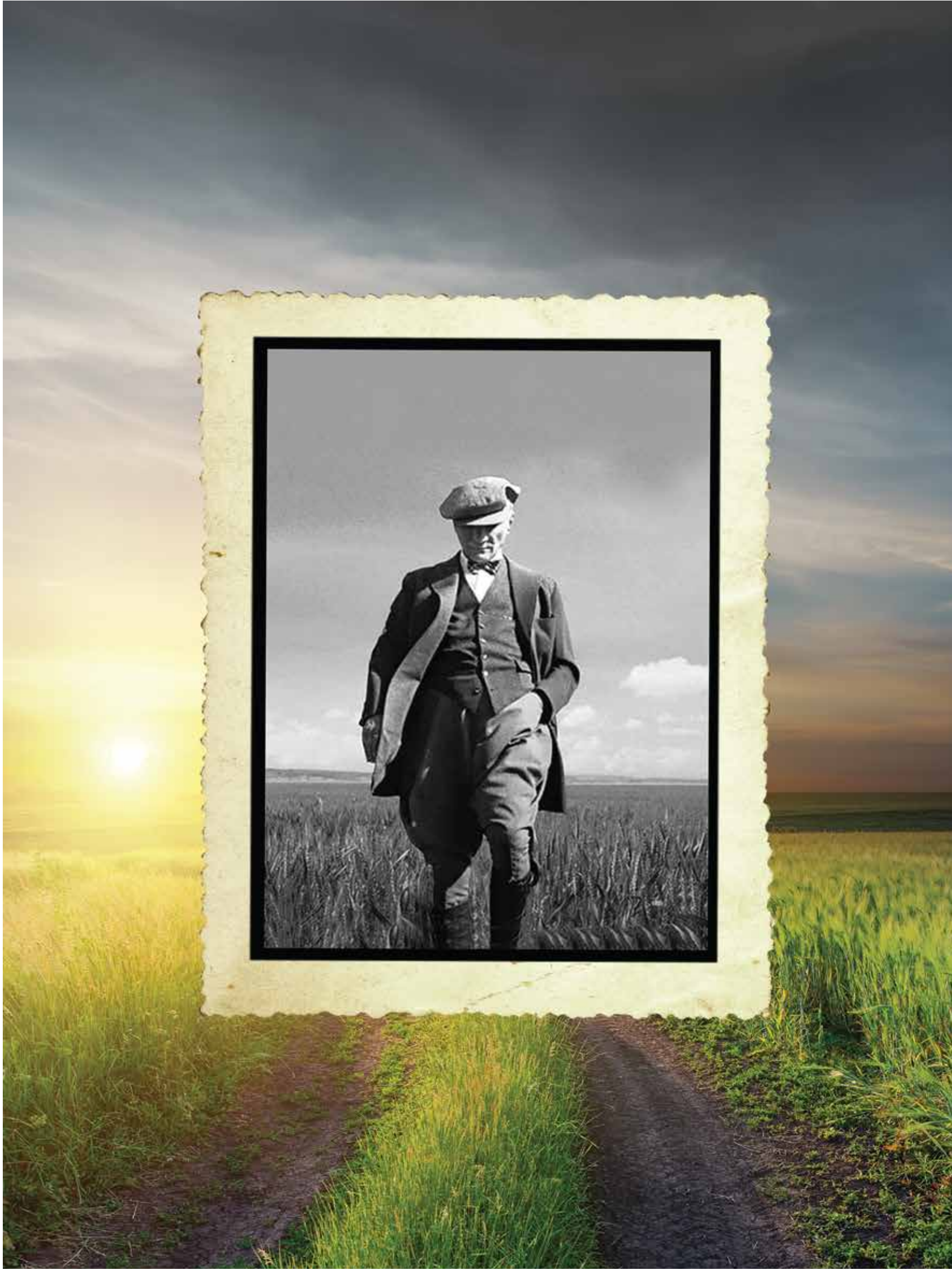
Atatürk, “Buraya bütün masrafı cebimden olmak üzere bir Orman Çiftliği yapmak istiyorum” dedi.

Tahsin Bey, **“Paşam buranın ıslahı, ya sizin paranızı tüketir ya da zamanınızı. Neden verimli topraklar varken gelip de burayı tercih ettiniz?”** diye sorunca, **Atatürk’ün cevabı** şöyle oldu: **“Ben en zor olanı yapayım da siz arkamdan kolayları nasıl olsa yaparsınız.”**

Tahsin Bey, **“Paşam burada hiçbir şey yetişmez, pek uğraşmayın”** dedi ve bu düşüncesini rapor etti. **Gazi Mustafa Kemal Atatürk** raporu okudu ve gülümseyerek belgenin altına aynen şunları yazdı:

“Burası vatan toprağıdır, kaderine terk edilemez.”

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, bu düşünce içerisinde ne tesadüftür ki yine 1925 yılında **“Gazi Orman Çiftliği”ni** kurmaya karar vermiştir.

Sermayesini **Atatürk'ün** karşıladığı, 20 bin dönüm ile kurulmaya başlanmış çiftlik arazisi, 1937'de çıkarılan özel kanun ile 102 bin dekara olarak hazineye devredilmiştir. **Kurulan bu çiftlik ile bozkırın ortasında tarım yapılan, ürün alınan, bu ürünleri işleyen modern tesisler barındıran, bu taze ürünleri Ankaralılara sunan yemyeşil bir orman yaratılmıştır. Aslında bu yapılanlar, bugün bile tanımını yapamadığımız "tarım" kavramının ne demek olduğunu da bize anlatıyor.**

Çiftliğin amacı sadece üretim değildi. Milletimize yeni bir yaşam biçimi ve modern dünyaya açılan bir pencere sunabilmektir. Burada, bir taraftan çiftçiliğin ne demek olduğu yaparak ve yaşanarak uygulanırken, diğer taraftan kentileştirmeye çalışılan köylü nüfusun devrimlere hazırlanması amaçlanıyordu.

Çiftlik, **Mustafa Kemal Atatürk'ün** "Türk Milleti ütopyasının" tezahür etmiş şeklidir.

Atatürk Orman Çiftliği, genç Cumhuriyet'in sadece eşsiz mekânsal bir yapısı değil, son derece kapsamlı toplum mühendisliği fikridir. Bu toplum mühendisliği, aynı zamanda **"köylü köle toplumundan" "kendine egemen topluma"** geçişin hazırlanması anlamına geliyor. **Atatürk Orman Çiftliği** kuruluş amacı ve kuruluş biçimi itibarıyla dünyada bir benzerinin bulunmayışı, zamanın kenti için sunduğu eğitim ve üretim olanakları, doğal varlık ve kamusal alan olma gibi bilimsel potansiyelleri açısından eşsiz bir kültürel ve toplumsal anlam ifade ediyor.

Mustafa Kemal Atatürk sadece **Atatürk Orman Çiftliği'ni** kurmakla kalmamış, halkı eğitmek adına her birinin kendi amacı olan 7 adet daha çiftlik kurmuştur. Bunlar;

1) Yalova Millet Çiftliği: Atatürk burada, bugün 400 yaşına gelen bir çınar ağacı uğruna koskoca konağı altına raylar döşeterek 4 metre ileriye kaydırmıştır.

2) Yalova Baltacı Çiftliği: Bu çiftlikte, yolda karşılaştığı 8 yaşındaki Çoban Mustafa'yı himayesi altına alarak okuttuğu biliniyordu. Bu çiftliğin diğer bir önemi ise Sovyetler Birliği'nden getirilen Karagül (Karakul) koyunlarının yetiştirilmesi ve süt ürünlerinin geliştirilmesi için Avusturya ve Macaristan'dan getirilen ustabaşılarla süt ürünlerinin işlenmesinin öğretilmesi sağlanıyordu.

3) Silifke Tekir Çiftliği: Silifke Tekir Çiftliği Tarım Kredi Kooperatifi, 1 sıra No'lu üyesi **Mustafa Kemal Atatürk** ve onun cesaretlendirerek örgütlediği Silifke çiftçileri tarafından kurulmuştur. Bu çiftlik günümüzdeki Tarım Kredi Kooperatifleri kurucu kooperatiftir.

4) Silifke Şövalye Çiftliği: Atatürk, yurtdışından kaliteli pamuk tohumu getirtip buraya göndermişti. Burada her üründe hasat çok iyiydi. Silifkeli, Gülnarlı, Anamurlu, Mutlu köylüler bu çiftlikte çalışarak öğrendikleri modern tarımı kendi bölgelerine taşıyorlardı.

5) Dört Yol Portakal Bahçesi: İtalya'dan getirtilip, Mersin ve Antalya'ya diktirilen portakalların geliriyle fabrikalar yapılıyordu. Bunlar; İskenderun Demir Çelik Fabrikası, Nazilli Basma Fabrikası, Kayseri Sümerbank Tekstil Fabrikası, Şişecam Fabrikası ve Aliağa Rafinerisi. Daha birçok fabrika yapılarak paraları da portakal gelirleriyle ödendi. Bu ileri görüşlülük, nasıl kaynak yaratılacağını ve bu kaynaklardan nasıl katma değer üretilebileceğini gösteren düşünce sisteminin bir ürünüdür.

6) Dört Yol Karabasmak Çiftliği

7) Tarsus Piloğlu Çiftliği: Ankara'daki **Atatürk Orman Çiftliği'nin** güney illerimizdeki ilk örneği olan ve 1926 yılında Atatürk'ün hazine'den satın aldığı, Tarsus'un Yaramış Köyü'ndeki çiftliktir.

Dil Ucu Sınırı: Atatürk'ün İran'dan satın aldığı, Türkiye'yi Azerbaycan'a Nahçıvan üzerinden bağlayan yaklaşık 15 km uzunluğundaki bu arazi bugün bile stratejik önemini ve değerini koruyor.

Büyük Önder sadece tarım, tarımsal sanayi, toplum yaşamı üzerinde önemli değişiklikler yaratacak olan bu çalışmalarla kalmamış; aynı zamanda örnek tesislere paralel olarak **“Örnek Köy”lerin** kurulmasına da öncülük etmiştir. Bu örneklerin en önemlisi, bugünkü adı Etimesgut olan **“Ahi-mesut Numune Köyü”dür.** Ankara'nın batısında İpek Yolu üzerindeki bu köye önce bir tren istasyonu yapıldı. Daha sonra da Bulgaristan'dan gelen göçmenlere ilk defa bir Örnek Köy planı yapılarak yerleşim sağlandı.

Atatürk 12 yıl boyunca fiilen çalışarak, parasını ödeyerek, emek vererek kurmuş olduğu bu çiftlikleri, 1937 yılında özel bir kanunla şartlı olarak Maliye Hazinesi'ne, yani milletimize karşılıksız olarak bağışlamıştır.

Anayasamızın 35. maddesinin başlangıç bölümünde; "Herkesin mülkiyet ve miras haklarına" sahip olduğu belirtilir. Bu maddenin (a) bendine göre; “Kimsenin mülkiyetine, sahip olduğu bir mülke (kamulaştırma dışında) devletçe dokunulamaz. Özel ve tüzel kişilerce el konulamaz. Özel mülkiyet, anayasa tarafından, hem devlete hem de özel kişilere karşı korunur.”

İşte bu nedenlerle, **Mustafa Kemal Atatürk'ün** Hazine'ye bağışladığı çiftlik arazileri, ancak bağış senedinde yer alan iradesi ve buyruğu yönünde kullanılabilir. **Mustafa Kemal Atatürk, Atatürk Orman Çiftliği'ni tarım işletmesi olarak bir bütünlük içinde kullanılmak ve işletilmek üzere Hazine'ye bağışlamıştır.** Bu yüzden **Atatürk Orman Çiftliği,** bağış senedi gereği modern bir tarım işletmesi olarak ve Ankara kentinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere faaliyetlerine devam etmelidir. Yani hazinece çiftliğin bu niteliğini bozacak idari tasarruflar yapılamaz ve çiftliğin hukuksal veya fiziksel niteliğini değiştirecek yasa çıkarılamaz. Bu durumda **Atatürk Orman Çiftliği, kent ormanı ve tarımsal sanayi, tarım ürünleri üretimi odaklı olarak kullanılmak zorundadır.**

Atatürk'ün bağısladığı bu arazilerin tamamı 154,729 km²'dir.

Bağıslanan araziler, bina ve tesisler, fabrika ve imalathaneler, umumi tesisatlardan bir kısmı aşağıda verilmiştir;

1) Arazi

- a) 582 dönüm çeşitli meyve bahçeleri.
- b) 700 dönüm fidanlık, buralarda meyveli, meyvesiz çeşitli yaşlarda ve türlerde 650.000 fidan vardır.
- c) 400 dönüm Amerikan asma fidanlığı burada 560.000 kök bağ çubuğu vardır.
- ç) 220 dönüm bağ. Burada 88.000 adet bağ omçası vardır.
- d) 370 dönüm çeşitli sebzelerin yetiştirilmesine uygun bahçe.
- e) 220 dönüm 6.600 ağaçlı zeytinlik.
- f) 27 dönüm 1.654 ağaçlı portakallık.
- g) 15 dönüm kuşkonmazlık.
- ğ) 100 dönüm park ve bahçe.
- h) 2650 dönüm çayır ve yoncalık.
- ı) 1450 dönüm yeni kurulmuş orman.
- i) 148.000 dönüm tarım yapılabilir arazi ve meralar.

2) Bina ve Kuruluşlar

- a) 45 adet büyük ve küçük yönetim binası ve oturlan yerler, bütün eşyaları ve demirbaşlarıyla beraber.
- b) 7 tane 15.000 baş koyunluk ağıl.
- c) 6 tane Aydos ve Toros yaylalarında kurulan mandıralar.
- ç) 8 tane at ve sığırlara ayrılmış ahır.
- d) 7 tane genel ambar.
- e) 4 tane samanlık ve otluk.
- f) 6 tane hangar ve sundurma.
- g) 4 tane lokanta, gazino, eğlence yerleri ve lunapark.
- ğ) 2 tane çeşitli üretim yapan fırın.
- h) 2 tane çiçek ve süs bitkisi yetiştirmeye özgü sera. Toplam: 51 bina.

3) Fabrika ve üretim yerleri

- a) Bira fabrikası: Senede 7.000 hektolitreye çeşitli bira yapacak yetenekte, bütün parçaları ve eklentileriyle ve bütün işletme gereçleri ve kullanılan değerlerle birlikte.
- b) Malt fabrikası: Senede 7.000 hektolitreye biraya yeterli gelebilecek oranda malt üretimine yetenekli, bütün parçaları, eklentileri ve işletme gereçleri ile birlikte.
- c) Buz fabrikası: Günde dört ton buz yapabilecek kapasitede, bütün parçaları, eklentileri ve işletme gereçleriyle birlikte.
- ç) Soda ve gazoz fabrikası: Günde 3000 şişe soda ve gazoz üretebilme kapasitesinde, bütün parçaları, eklentileri ve kullanılan değerleriyle birlikte.
- d) Deri fabrikası: Yılda 14.000 çeşitli deri üretimine uygun, bütün bölümleri ve kullanılan değerleriyle birlikte.
- e) Tarım aletleri ve demir fabrikası.
- f) Biri Ankara’da diğeri Yalova’da olmak üzere iki modern süt fabrikası: Her ikisi de günde ayrı ayrı 15 bin litre pastörize süt ve bin kilo tereyağı işleme yeteneğindedir. Bunlar da bütün parça, eklenti ve işletme gereçleri ve kullanılan değerleriyle birlikte.
- g) Biri Ankara’da öteki Yalova’da iki geniş yoğurt işletmesi.
- ğ) Şarap işletmesi: Yılda 80 bin litre şarap üretimine uygun, bütün parça, eklenti ve kullanılan değerleriyle birlikte.
- h) İki taşlı, elektrikle işler bir değirmen, bütün parça, eklenti ve kullanılan değerleriyle birlikte.
- ı) İstanbul’da bulunan bir çelik fabrikasının % 40 payı.
- i) Biri **Atatürk Orman Çiftliği’nin**, biri Tekir Çiftliği’nin olmak üzere her biri 15’er bin kilo kaşar, bin teneke beyaz peynir, altı yüz teneke tuzlu yağ yapmaya uygun iki işletme, bütün işletme gereçleriyle birlikte.

4) Genel Kuruluşlar

- a) Biri Ankara’da diğeri Yalova’da kurulu iki tavuk çiftliği.
- b) Yalova’daki çiftliklerde iki özel iskele ve liman işletmesi.
- c) Üçü Ankara’da ve ikisi İstanbul’da beş satış mağazasının bütün araç ve demirbaşları.
- ç) **Atatürk Orman Çiftliği’nde**; özel sulama şebekesi, kanalizasyon, telefon şebekesi, elektrik şebekesi, küçük beton köprüler, özel yollar, içme suyu dağıtma şubesi.
- d) Yalova Çiftliklerinde; özel su şebekesi, telefon şebekesi, elektrik şebekesi, küçük beton köprüler ve yollar.
- e) Silifke Tekir Çiftliği’nde; özel sulama şebekesi, beton köprüler.
- f) Orman Çiftliği’nde kurulu çiftlik müzesi ve ufak ölçekte hayvanat bahçesi, bunların işletme gereçleri ve bütün demirbaşları.

5) Canlı Genel Demirbaş

- a) 13.100 baş koyun: Kıvırcık, Merinos, Karagül (Karakul), Karaman türleri ile bunların melezleri.
- b) 443 baş sığır: Simental, Hollanda, Kırım, Jersey, Görensey, Halep, yerli ırklar ile bunların melezleri, yeni üretilen Orman ve Tekir cinsleri.
- c) 69 baş İngiliz, Arap, Macar, yerli ve bunların melezleri, koşum ve binek atları. 58 çoban eşiği.
- ç) 2.450 baş tavuk: Leghorn, Rodayland ve yerli ırklar.

6) Genel Cansız Demirbaş

- a) 16 tane traktör, 13 harman ve biçer döğme makinesi ve bütün tarım işlerini gören tarım araç ve gereçlerinin bütünü.
- b) Yalova Çiftliği’nde 35 tonluk bir tane deniz motoru.
- c) Çiftliklerin taşıma işlerinde çalıştırılan kamyon ve kamyonet.
- ç) Çiftliklerin genel hizmetlerinde çalıştırılan binek otomobili.
- d) Çiftliklerin genel hizmetlerinde çalıştırılan binek ve yük arabası.

Atatürk Orman Çiftliği, kırsal alanın özgürleşmesini ve modernleşmesini sağlayan bir eğitim, üretim ve yönetim modelidir.

“Burada bir iğde ağacı vardı, o nerede?”

Mustafa Kemal Atatürk’ün bireysel girişimleri ile başlamış bir öykü gibi görünse de esas itibari ile **Atatürk Orman Çiftliği’nin** kuruluşunun ardında;

- Cumhuriyet aydınlanması ve modernliği
- Cumhuriyet’in ilk yıllarına ait ekonomi politikalarının vizyonu
- Kentsel politika anlamında da Avrupa’da gelişen kent politikalarını kavrayan bütüncül bir düşünce yapısı yatıyor.

Bu anlamda Atatürk Orman Çiftliği’nin değerini anlayabilmek için bu iç içe geçmiş yapının çözümlenmesine ihtiyaç var.

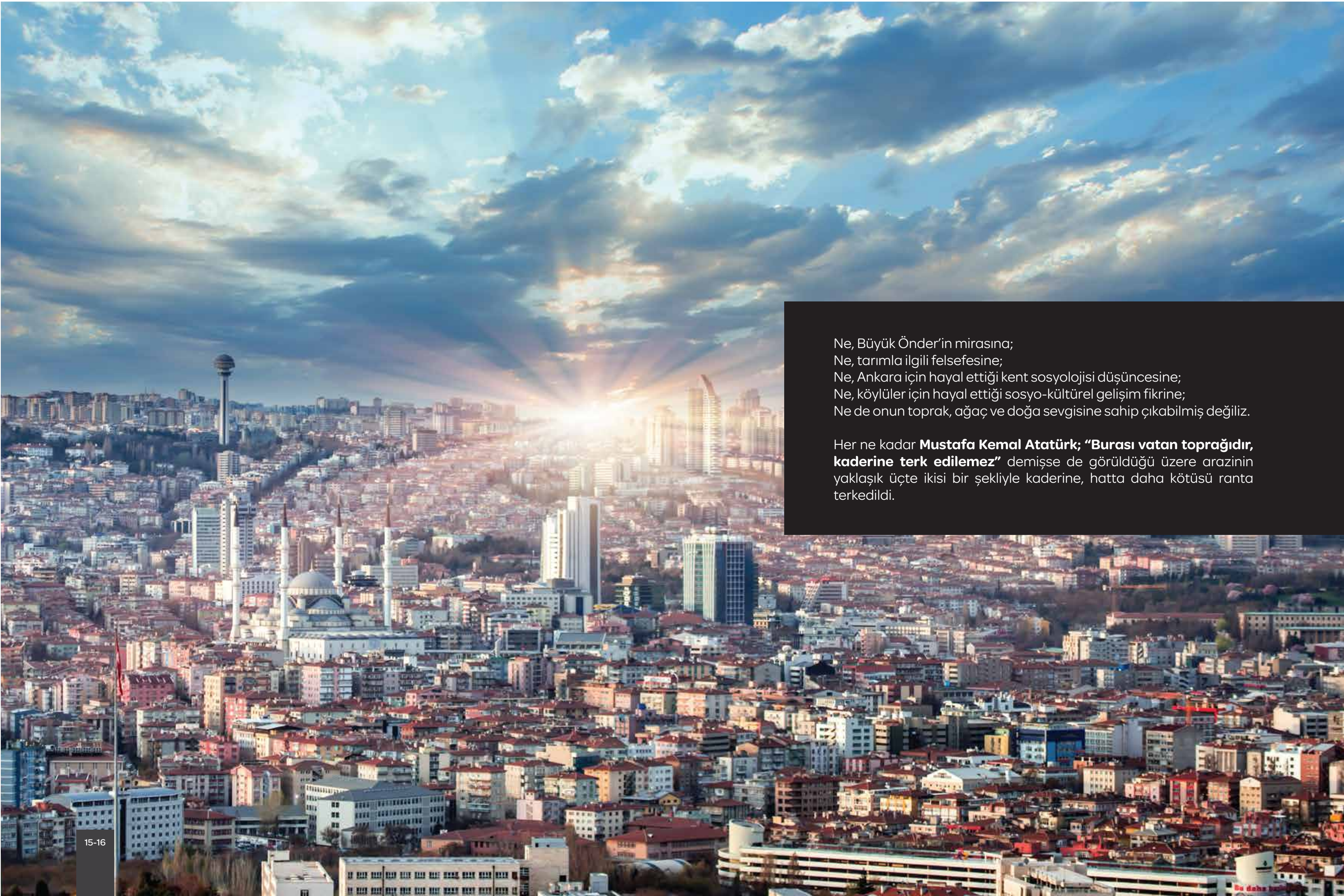
Ne yazık ki daha Atatürk yaşarken bile çiftliğin yapısı değiştirilmeye başlanmıştı.

Çiftliğin Hazine’ye devrinden sonra 1937 yılında yaşanan bir olayı Afet İnan şu şekilde anlatır;

“1937 yılının bahar mevsimiydi. **Gazi Orman Çiftliği’ne** Akköprü tarafındaki yoldan gidiyorduk. **Atatürk** birden şoföre “Dur” diye seslendi. Yere indiği vakit orada olanlara **“Burada bir iğde ağacı vardı, o nerede?”** diye sordu. Kimse iğde ağacını bilmiyordu. Uyarılarda bulundu, emirler verdi, eski ağaçlar da korunacak ve bakılacaktı. Çünkü yeşilliğin hasretini İstiklal Savaşı boyunca çekmişti. Onun için her ağaç eski ve yeni değerli birer varlıktı.”

AOÇ’nin belki bir iğde ağacı ile başlayan tahrifatı, hiç hız kesmeden birçok gerekçe üzerinden devam etti. Öyle ki bazı gerekçeler, tarım adına tarımsal gerekçeler üzerinden yürütüldü. Sonuçta gelinen noktada ise **AOÇ arazisi 102 bin dekardan 33 bin 891 dekara düştü.**

Ne, Büyük Önder'in mirasına;
Ne, tarımla ilgili felsefesine;
Ne, Ankara için hayal ettiği kent sosyolojisi düşüncesine;
Ne, köylüler için hayal ettiği sosyo-kültürel gelişim fikrine;
Ne de onun toprak, ağaç ve doğa sevgisine sahip çıkabilmiş değiliz.

Her ne kadar **Mustafa Kemal Atatürk; "Burası vatan toprağıdır, kaderine terk edilemez"** demişse de görüldüğü üzere arazinin yaklaşık üçte ikisi bir şekliyle kaderine, hatta daha kötüsü ranta terkedildi.

Çiftlik toprağının “Vatan toprağı olduğu elbette tartışılmaz”.
“Kaderine terk edilmesine izin verilemez”.

İşte bu nedenle **İYİ Parti** olarak **AOÇ’yi**, kuruluş amaçlarına ve felsefesine uygun olarak, **Atatürk Orman Çiftliği Tarım Bilimleri Akademisi** olarak yeniden kurgulayacağız.

Ve kuracağız!

Böylelikle;

- **Tarımdaki bütün Büyük Veri Sistemi’ni,**
- **Ar-Ge’yi,**
- **Uluslararası Tarımsal Araştırma ve Biyoçeşitlilik Merkezi’ni,**
- **Teknoloji Üsleri’ni,**
- **Tarım 3.0’dan, Tarım 4.0’a bizi hızla taşıyacak Bilişim Mekanizmaları’nı ve pek çok sosyal ve kültürel amaçları temin için kuracağız.**

Akademi’yi;

Alt enstitülerle destekleyerek buranın Avrasya coğrafyasının en yüksek düzeyli araştırma, bilgi ve bilişim merkezi olmasını sağlayacağız.

Atatürk tarafından kurulan diğer çiftliklerle beraber mevcut **Tarımsal Araştırma Enstitüleri** ile ihtiyaç duyulacak olan alt enstitü ve merkezler, istasyonlar, teknoloji üsleri/parkları bu Akademi’ye bağlı ya da güçlü bir bağlantı içinde olacak.

Bu şekilde yatay ve dikey bağlantıları olan, uyum ve koordinasyon sorunu bulunmayan, birbirini ya destekleyen ya da tamamlayan tüm araştırma-geliştirme bilgi/altyapı bankaları oluşturulacak. Bu çalışma düzeninde tarım sektörünün tüm alt bölümleri ayrımsız çalışılacak.

Bitki-hayvan-orman-gıda alanlarında hem doğal ekosistemler hem de lokal ekolojik bölgelerde bütünlüklü bir bilişim mekanizması kurulacak.

Akademi ile ilgili çalışmalara hemen başlanacak ve bu çalışmalar 5-7 yıl içinde tamamlanmış olacak.

Akademi’yi sadece, “sayısal fonksiyon alanlarına” hizmet eden bir kurum olarak da düşünmüyoruz. Biz bu Akademi’yi, ülkemizin gelecekteki gıda güvenliğini güvence altına alan ülkelerin gıda ve su savaşlarındaki en güçlü silahı olan bilgi ve bilişimin, ülkemiz adına üretildiği-kurgulandığı-çoğaltıldığı-korunduğu ve piyasalaştırıldığı bir kurum olarak görüyoruz.

Kısacası, Akademi’yi bir millî güvenlik unsuru olarak görüyor ve stratejik bir önem üzerinden elzem bir ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz. Böylece burayı Ata’mızın “İstiklal-i tamme” düsturunun tarım ve gıda güvenliği açısından da oluşturulmasının bir önkoşulu olarak kabul ediyoruz.

Akademi; alt fonksiyon birimleri üzerinden aşağıdaki işlevlerle ödevlendirilecektir.

Büyük Veri Sistemi

Hemen her çalışmanın öznesi o çalışmaya ait verilerdir. Veriler bilimselliğin olmazsa olmaz koşuludur. Hem bir metodoloji hem de buradan izlenecek yol ve yöntemler ile sebep-sonuç bağlantısını sağlarlar. Veriler, sayısal olabildiği gibi sayı dışı bilgisel özellikler de taşır. Sayısal veriler ise bilgisellikle beslendiğinde bizi planlamaya götürür. Planlama ise ekonominin ana politikalarının oluşturulmasının temel dayanağıdır. Doğru planlamanın ve doğru öngörmenin gerek koşulu, bu verilerin güvenilirliğidir. Veri güvenilirliği, ülkemiz açısından hemen her alanda ciddi bir sorun olmakla beraber, tarımsal alanda daha büyük bir sorundur. Çünkü tarımsal alan çok geniş bir veri havuzudur ve bu havuzun kendine özgü bilgiselliklerle desteklenmesi, verilerin toplanmasından biriktirilmesi aşamasına kadar bilgiselliğin yüksek düzeyde olmasını gerektirir. Yani verilerin güvenilirliği, o veriyi derleyenlerin konu hakkındaki bilgi düzeyleri ile doğrudan ilişkilidir.

Derlenen verilerin ilk aşamada biriktirilmesi küçük veri, daha sonra bu verilerin her türlü analizi, değerlendirilmesi, sektör içi ve dışı yararlanıcıların kullanımına hazır hâle getirilmesi ve bunlar üzerinden olası plan/proje ve akademik çalışmaların yürütülmesine sunulması ise büyük veridir. Yani büyük veri, ikili bir bilgi filtrelemeden geçmiş hazır veridir.

Ancak ne yazık ki ülkemizde tarımsal alanda hâlihazırda büyük veri sistemi yoktur. Küçük veriler ise ya TÜİK üzerinden ya da bakanlığın kendi amatör derlemelerinden oluşmaktadır.

Burada ayrıntısı verilmeyecek olmakla birlikte, tarımsal küçük veri sistemini Tarım Bakanlığı iç bünyesinde oluştururken, Büyük Veri Sistemi'ni ise kuracağımız Akademi üzerinden kurgulayacağız.

Tarımsal birincil üretim, işleme, değerlendirme, katma değer yaratma aşamalarında gerek Tarım Bakanlığı veri sistemi gerekse de TÜİK veri sistemleri üzerinden toplanacak olan ham sonuçların analiz edilmesi, bu sonuçlar üzerinden oluşacak büyük verilerin sektörün ve ilgili paydaşların hizmetine sunulması bu Sistem üzerinden sağlanacak.

Tarımın üniversiteler, özel sektör kurum, kuruluşları ve STK'larla olan büyük veri bağlantıları bu Sistem sayesinde güçlendirilecek.

Yine aynı şekilde bu Sistem ile yerli veya yabancı araştırmacıların, tarım ve tarım dışı politika yapımcıların ve makroekonominin ihtiyaç duyduğu tarımsal verilerin paylaşılması, karşılıklı ilişki ve kontrol ağlarının kurulması mümkün hâle gelecek.

Bakanlığın iç bünyesinde kurulacak yapı ile küçük veri güvenilirliği üzerinden gelecek veriler, Akademi'de büyük veriye dönüştürülecek ve gerektiğinde servis edilecek.

Büyük Veri Sistemi, doğrudan bir ekonomik karşılık taşımasa dahi, uygulamada yürütülen proje ya da çalışmanın etkinliğini %100'e kadar etkileyecek bir faktördür.

Büyük Veri Sistemi, ARTAGAN Projesi'nin tarımla ilgili ekosistemi olacak. Yine bu bilgi ve bilişim sistemi üzerinden, kurumun ve tarım sektörünün yürüteceği iş ve işlemler için işlemlerin büyük veri bankaları oluşturulacak.

Araştırma ve Geliştirme

Ülkemizin AR-GE çalışmalarının oldukça yetersiz olduğu tartışmasız bir gerçek. Bu durum genel olarak tüm alanlar için geçerli olmakla beraber, tarım sektörü için çok daha büyük sorunlar teşkil ediyor. Üstelik bu sorun, sadece tarımsal birincil ürünlerle de sınırlı değil.

Genel AR-GE harcamaları için 2020 yılında 3 milyar 716 milyon TL ayrılmışken, Tarım AR-GE çalışmaları için harcanan miktar 845 milyon TL'dir. Bu rakam, 2021 yılında ise 761 milyon TL'ye düşmüştür.

Oysa Amerika Birleşik Devletleri'nde bu rakam, 2018 yılında 3 milyar \$; Avrupa Birliği toplamında 10 milyar € olmuştur.

Ülkemizdeki tarımsal AR-GE çalışmaları açısından sorun, sadece kaynak ayrılması sorunu değil. Yapılan çalışmalar, sahada çiftçilerin problemlerini çözmeye yönelik olmaktan çok, bilimsel kariyer planlama çalışmasından ibaret kalıyor.

Bir taraftan kıt kaynaklar, diğer taraftan ise sahanın ihtiyaçlarına yönelik olmayan bu çalışmalar, ülkemizdeki AR-GE çalışmalarının tarımsal üretimle olan doğrudan ilişkisini ortadan kaldırıyor. Yine birçok çalışma birbirinden bağımsız ve düzensiz olarak yürütülüyor.

Oysa yeterli kaynak aktarımı yapılması ve etkin kullanılması hâlinde ülkemizin sadece hammadde ve düşük katma değerli ürün ihraç eden ülkeler statüsünden çok hızlı çıkması mümkün. Hâl böyle olunca, ülkemiz için yeni bir toparlayıcı akademik kuruma ihtiyaç olduğu ortadadır.

Atatürk Orman Çiftliği Tarım Bilimleri Akademisi bu ihtiyacı da giderecek şekilde hizmet verecektir.

Uluslararası Tarımsal Araştırma ve Biyoçeşitlilik Merkezi

Tarım ve Orman Bakanlığı verileri her ne kadar 13.000 civarında biyoçeşitlilik (flora ve fauna) olduğunu söylese de bu rakama her beş günde bir yeni tür eklendiği düşünülüyorsa, bu sayı 14.000 civarındadır. Bu sayı 10.000 adete ulaşmayan tüm Avrupa biyoçeşitliliğinden fazla olduğunu söylemek mümkündür. Ülkemizde bulunan bitki biyoçeşitliliğinin 1/3'ü endemiktir, yani dünyada sadece Türkiye'de bulunmaktadır.

Bunun yanı sıra ülkemizdeki biyoçeşitlilik, tarıma konu olan türlerin çeşitlilik merkezi (yerel çeşitler) ve ıslah çalışmalarında genitör olarak kullanılan yabancı akrabaları açısından da dünyada eşsiz bir konumda bulunmaktadır.

Yine bilindiği üzere, insanlığın ilk üretim materyali olan buğday, arpa, çeltik gibi tahılların genetik orijini yine bu coğrafyadır. Aynı şekilde ekonomik değere sahip gıda olarak tüketilen onlarca bitki ve hayvan türünün genetik orijini de Anadolu Coğrafyası'dır.

Öyle ki, Ziraat Yüksek Mühendisi Dr. Mirza Gökgöl, 1970'li yıllarda Türkiye'nin her yanından topladığı binlerce buğday örneğini karakterize ederek 18.000'in üzerinde farklı tipin ve bunların arasından da 256 adet yeni buğday varyetesinin olduğunu tespit etmiştir.

Ancak, 1500'lü yıllardan itibaren yüzbinlerce genetik kaynağımızın resmi ve gayri resmi yollardan yurt dışına götürüldüğü biliniyor. Mesela, küresel sermayenin elinde olan ve dünyadaki genetik kaynakları bir şekilde elde etmeye çalışan Svalbard Küresel Tohum Deposu'nda Türkiye'ye ait 23 bin adet örnek bulunuyor. Bu örnekler, dünya tohum ticaretine konu olan tescilli tohumlar için ıslah materyali olarak kullanılmakta ve milyarlarca dolarlık bir ticaretin unsuru oluyor.

Ülkemiz gen bankalarında, 120.000 civarında bitkisel materyal olduğu göz önüne alınırsa, ülkemiz dışına daha fazla materyalin götürülmüş olduğu kolayca anlaşıyor.

Bu materyaller üzerinden, uluslararası tohum firmalarının milyarlarca dolar para kazandığı, Anadolu'ya ait tohumları kendi adlarına tescil ettirdikleri, bizim ise buna sahip çıkacak uluslararası kurumsal organizasyonlara sahip olmamamız nedeniyle, sadece seyrettiğimiz acı bir gerçek oluyor. İklim değişikliğinden doğacak yeni ihtiyaçlar, nüfus artışı ve buna bağlı gıda ihtiyaçlarının artması, bu genetik kaynakların önemini hayati kılıyor.

Gerek bir şekilde yurtdışına götürülmüş, gerekse de küresel tohum bankasında saklanmakta olan genetik kaynaklarımızın geri alınabilmesi mümkün. Bu geri alma işleminin yapılabilmesi için anılan materyallerin DNA dizilimlerinin ve genetik kodlarının ülkemize ait olduğunun kanıtlanması ve kanıtlayıcı kurumun uluslararası saygınlığının ve akreditasyonunun olması gerekiyor.

Bu genetik kaynaklar, çeşitli ıslah çalışmaları ve laboratuvar çalışmaları üzerinden;

- **İklim dirençleri açısından,**
- **Verimlilikleri açısından,**
- **Hastalıklara ve zararlılara dayanıklılıkları açısından,**
- **Besleyicilik değerleri açısından,**
- **Metabolik uyumları açısından yeni üretim materyallerine dönüştürülebilmektedir.**

Dünyanın geleceği bu materyaller üzerinden şekillendiriliyor. Aslında gıda savaşları denen konunun esası, bu genetik materyallerin işlenmesinde yatıyor.

Bu materyaller bir ülkenin evlatları gibidir. Gıda güvencesinin ve ülkenin bağımsızlığının yeter ve gerek koşulu bu genetik kaynaklardır. Günü ve ihtiyaç anı geldiğinde, bir tek genetik materyal dahi insanlığın ve birçok teknolojinin satın alamayacağı öneme haiz olacaktır.

Dünyanın bütün araştırmacıları bir tek genetik materyal için birbirleriyle şiddetli rekabet içerisindeyken, bizim yaklaşık 250.000 adetlik koleksiyonumuzdan yararlanamıyor olmamız, hatta bunları koruyamıyor olmamız akılla izah edilecek bir şey değil...

Her ne kadar bu genetik kaynaklar sadece bir tohumluk gibi görülemezse de dünyada yıllık tohum ticaretinin 50 milyar doların üzerinde olduğu günümüzde, bu alanın ekonomik açıdan da ne kadar değerli olduğunu bize anlatıyor.

Ülkemizin bu değerden sadece 162 milyon dolar pay aldığını düşündüğümüzde; içinde bulunduğumuz tablonun acziyeti ortaya çıkıyor. Kaldı ki bu tutara karşılık, 199 milyon dolarlık ithalat yapıyoruz. İhracatımızın ithalatı karşılama oranı ise %81 seviyesinde. Daha garip olanı ise ihracata konu olan tohumluk materyalimizin %58'inin yabancı menşeli olmasıdır.

İşte bu nedenle, ülkemizin yakın gelecekteki en büyük mücadele alanlarından birisi bu genetik kaynaklarımızın korunması ve geriye dönüşlerinin sağlanmasıdır. Uluslararası anlaşmalar, bu kaynakların ait olduğu coğrafyanın ispatlanması durumunda, ait olduğu yere iadesini zorunlu kılıyor.

AOÇ, bizim için tam da bu ihtiyacı karşılayacak uluslararası bir kurum olacaktır.

AOÇ, hedeflediğimiz gibi Akademi haline geldiğinde, yurtdışındaki genetik kaynaklarımızın iadesinin sağlanması bir yana, yurtiçi kaynaklarımız üzerinden yapılacak çalışmalar ile **50 milyar dolarlık dünya tohumluk ticaretinden en az 10 milyar dolarlık pay almamız mümkündür.**

Teknoloji Üsleri

Tarım insanoğlunun ilk teknolojik devrimidir. Hatta bir adım ötesi ilk enerji üretimidir. Çünkü tarım gıdadır, gıda ise enerjidir, enerji ise insan yaşamının özüdür. O gün bugündür tarımda teknoloji ihtiyacı var; ve bugün de devam ediyor. Özellikle, 19. yüzyılın üçüncü çeyreğinden itibaren tarımda makineleşme gelişerek büyüyor.

Günümüzde, 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren bilgi toplumuna geçen dünyada, bilgisayar teknolojisinden bulunduğumuz yüzyılının bilişim teknolojisine hızlı bir geçiş oldu. Teknolojiler arası geçiş aralığı insan-hayvan gücünden makineleşmeye geçişte yaklaşık 12 bin yıl sürmüş olsa da, makineleşmeden bilişime geçiş 2 asır dahi sürmedi.

Ancak maalesef ülkemiz bu geçiş hızlarına da ayak uyduramadı. Bu nedenle anılan geçişi hızlandıracak bir oluşuma en kısa sürede ve şiddetle ihtiyaç var.

Teknoloji Üsleri iki amaca hizmet edecektir.

Bunlardan birincisi; tarımsal mekanizasyon araç, alet-edevat ve parçalarının geliştirilmesine yönelik laboratuvarlar /atölyeler oluşturulması,

Diğeri ise; bu laboratuvar ve atölyelerin, çalışma sonuçlarının bütünleştirildiği sergilendiği ve piyasalaştırıldığı ürün parkları/sergi yerlerinin kurulmasıdır.

Dolayısıyla laboratuvar ve atölyeler için tarımsal mekanizasyon ve AR-GE yapılanmasına ihtiyaç var. Bu ihtiyaç yukarıda sayılan, diğer AR-GE ihtiyaçlarından bağımsız olarak ele alınacak.

Ülkemizde 2020 verilerine göre, makine ve teçhizat sanayiinde yer alan, 174 adet AR-GE merkezinin içinde tarım ile ilgili AR-GE merkezi yok. Yine aynı konuda 11. Kalkınma Planı'nda yer alan öncelikli 10 proje arasında, tarımla ilgili herhangi bir projeye yer verilmedi.

2020 yılı dünya tarım makineleri sektörü ticaret hacmi, yaklaşık 130 milyar dolar. Ülkemizin bu ticaretten aldığı pay ise sadece 1 milyar dolar düzeyinde...

İhracata konu olan makine ekipmanlarımızın daha çok konvansiyonel sayılacak ekipmanlar olması ve pazarımızın da Ortadoğu ve Afrika pazarı olması, bu alanda da teknolojiye uygunluk açısından bir sorunumuzun olduğunu bize anlatıyor.

1.087 adet tarım-orman mekanizasyon alet makinesi üretim tesisine sahip olan ülkemizin bu işletmelerinin AR-GE ve teknolojiyle tanıştırılması ve beslenmesi hâlinde, dünya ticaretinden aldığımız bu payın çok kısa bir sürede 5 milyar doların üzerine çıkarılması mümkün görülüyor.

Buradaki sorun, bu tesislerimizin hassas, akıllı ekipmanlar üretecek tarzda modernizasyonu sorunudur.

Örneğin, Almanya'nın üretmiş olduğu tarım makinelerinin birim kg değeri 12 dolar iken, bizim bu konudaki değerimiz 4,6 dolardır.

Yine Avrupa Tarım Makineleri Birliği'nin bir raporuna göre, Avrupa'da satılan yeni tarım makinelerinin %70-80'inin hassas tarım teknolojisi bileşeni içerdiği vurgulanıyor.

Kuracağımız Akademi içinde oluşturulacak Teknoloji Üsleri'nin temel hedefi, ülkemizde konvansiyonel düzeyde üretim yapan işletmelere/tesislere hızla bu gücü kazandırmaktır.

Bilişim Merkezi

Mevcut durumda, tarımda yapay zekâ kullanımı neredeyse yok denecek kadar azdır. Gerek işletmelerin küçük olması, gerek teknolojinin yetersizliği ve pahalı olması nedeniyle Tarım 4.0 kullanan işletme sayısı oldukça azdır.

Konuyu bitkisel ve hayvansal üretim olarak ayırdığımızda, hayvancılık işletmelerinin konuya yatkınlıklarının daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Bu nedenle, yapay zekâ kullanan enstansif işletmelerin üçte ikisinin hayvansal işletme, üçte birinin bitkisel işletme olduğunu düşünüyoruz.

2020 yılı Çiftçinin Nabzı araştırmasına göre pandemi koşullarının teknoloji kullanımını zorunlu kılmasına rağmen, akıllı telefon ve internet kullanarak uydudan tarla sağlık takibi, traktör takibi yapan, zirai mobil uygulamalarını kullanan çiftçi oranı yalnızca %1 ile %3 arasında kalmıştır. Daha da ilginç olanı, büyük çiftçilerde dahi bu oran bölgelere göre değişmekle beraber %4'ü geçmemiştir.

Bu sonuçlar, bize Tarım 3.0 ve Tarım 4.0 ayrımı hakkındaki yeterli bilgiyi vermiyor. Bizim düşüncemiz, bu sonuçların Tarım 3.0 ve Tarım 4.0 arasındaki bir yeri ifade ettiği yönündedir.

Neresinden bakarsak bakalım; hem çiftçilerimizin hem de tarımsal işletmelerimizin teknoloji kullanımı konusunda çok ciddi eksiklikleri olduğunu söylemek mümkün. Bu sebeple bir taraftan mevcut işletmelerimizi tarım teknolojilerine hazırlarken diğer taraftan hızlı bir şekilde tarım teknolojileri kullanan yeni işletmeler kurmamız zorunlu bir ihtiyaç hâline geldi.

İşte bu nedenle, hem Tarım 3.0 açısından hem de Tarım 4.0 açısından kendi teknoloji parklarımızı ve organizasyon birimlerimizi bir an önce oluşturmak zorundayız..

Ancak bunun gerek ve yeter koşulu, küçük ve büyük veri bilgilerimizi oluşturup, bunları hem Tarım 3.0'a hem de Tarım 4.0'a entegre etmekten geçiyor.

Küçük ölçekli işletmelerimizi orta ölçekli işletmelere, orta ölçekli işletmelerimizi büyük ölçekli işletmelere dönüştürmek bir sürecin ürünüdür. Bu süreç, yeni orta ve büyük ölçekli işletmeler oluşturmaktan daha uzun ve daha zorlu bir süreçtir.

İyi Parti olarak bir taraftan bu süreci yönetirken; ilk 7 ila 9 yıl içerisinde 25.000 orta ve/veya büyük ölçekli yeni işletme (bitkisel ve hayvansal) kuracağız.

Aynı zamanda orta ve büyük sermayeli 5.000 tarımsal girişimci çiftçi/iş insanı yaratacağız.

Yukarıda bahsi geçen sektörün kendi işletme yapılarını büyütmek, küçük ölçekli işletmelerden orta ölçekli işletmelere, orta ölçekli işletmelerden büyük ölçekli işletmelere geçişi sağlamak için uygulayacağımız, Gönüllü Toplu Tarım Projesi'nin de teknolojik teminatı, kuracağımız bu **Bilişim Merkezi** olacaktır.

Akademi bünyesinde oluşturulacak olan bu Merkez, gerek büyük veri ağıyla gerekse de Teknoloji Üsleri ile uygulamaya entegre edilecektir.

Merkez öncelikli olarak, Tarım 3.0 ve Tarım 4.0 için bilişim sistemini oluşturacak, gerekli alt yapı sonrası ise üretim istasyonları olarak faaliyetine devam edecektir. Merkez, sadece birincil üretim işletmelerine hizmet etmeyecek, bunun yanı sıra Tarım ve Orman Makine Sanayi'nin de bilişim altyapılarının kurulmasını sağlayacaktır.

25.000 Adet Yeni İşletme ve 40.000 Gönüllü Toplu Tarım Projesi tam olarak faaliyete geçtiğinde, yılda tarımsal brüt hasılamıza yaklaşık 120 milyar TL ve %22 civarında ek katkı sağlamış olacaktır.

Bu sonuca ulaşmak için işletmelerin hızla Tarım 3.0'dan Tarım 4.0'a ve/veya Tarım 3.0-4.0 yolculuğuna çıkarılması bu merkezin itici gücüyle sağlanacaktır.

Sosyal ve Kültürel Amaçlar

Atatürk Orman Çiftliği Tarım Bilimleri Akademisi, bilgi ve bilişim olarak bu fonksiyonları üstlenirken, kurumun kendi kurumsal yapısı **Atatürk'ün** sosyal ve kültürel hedeflerine uygun olarak yeniden bu faaliyetlerine geri dönecektir.

Bu amaçla, hiçbir tarımsal niteliğe haiz olmadığı halde AOÇ arazisini işgal eden ve maddi sorunlar dışında fonksiyonel bir sonuç doğurmayan ANKAPARK sahası ve müstemilatı da sosyal ve kültürel amaçlı olarak kullanılacaktır.

ANKAPARK'ın bu amaçlar için kullanılmasının mümkün olduğu, üzerindeki yapı ve ekipmanların amaca uygun şekilde uyarlanabileceği yerinde tespit edilmiştir.

Buradan hareketle ANKAPARK'ın;

Bir kısmının köy ve kent kırsalı arasındaki sosyo-kültürel geçişleri sağlamak amacıyla, **“Kırsal Alan Kültür ve Geçiş Merkezi”** olarak,

Bir kısmının **“Ankara (ve yakın civarı) Tarımsal Mekanizasyon Kullanma/Kullandırma Depo Merkezi”** olarak,

Diğer kısmının da, **“Ankara İli Yerel Ürünler Pazar ve Panayırı”** olarak kullanılması planlanmaktadır.

Bu şekilde, bölgesel tarım ve kırsal alan gelişimine ve AOÇ'nin gerçek kuruluş amaçlarına uygun hareket edilmiş olunacaktır.

Sonuçta bilinen bir gerçek var ki, 21. yüzyılın savaşları gıda ve su savaşları olacaktır. Gıda ve su savaşları içerisinde gıda ve suyu araştıran, inceleyen, çoğaltan, ıslah eden, kontrol eden, denetleyen, etkin ve etkili kullanan, geliştiren, kısacası, yaşamın sürdürülebilirliği koşullarını üreten devletler bu savaşı kazanacaktır.

Büyük Önder işte bu gerçekliği tam 100 yıl önce fark ederek, yukarda saydığımız bütün faktörleri içine alan Orman Çiftliği'ni kurmuştur.

Bu yüzden Çiftlik sadece, fiziksel ve ekonomik bir anlam taşımamaktadır. Stratejik, sosyal, kültürel ve toplamda da bir egemenlik unsuru olarak kurulmuştur.

Öyle ki bu egemenlik, hem ekonomik bağımsızlığı hem de bireyin toplumsal bağımsızlığını amaçlayan bir egemenliktir.

Hal böyle olunca, Çiftlik'e dair ne kadar maddi gerekçeler ortaya koysak dahi, konunun sosyal ve milli tarafını karşılamaya yetmeyecektir.

50 Adet Tarım Meslek Lisesi Açılması

25.000 Adet Yeni İşletme ve 40.000 Gönüllü Toplu Tarım Projesi'nde ihtiyaç duyulacak olan Teknik/Sağlık Ara Eleman istihdamı yeni konseptine göre açılacak olan 50 adet Tarım Meslek Lisesi üzerinden karşılanacaktır. Bu okulların müfredatı; yaparak, yaşayarak ve deneyimleyerek öğrenme yaklaşımı üzerine oturtulacaktır. Bu okullar, Sağlık ve Teknik Meslek Liseleri şeklinde ayrı ayrı olabileceği gibi, bölgenin tarımsal özelliğine göre aynı kampüste olmak şartıyla bir arada da olabilecektir.

Çiftçi çocuklarına pozitif ayrımcılık yapılarak bu okullarda okumaları için ek kontenjan ve ek puan verilecektir.

Okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı olmakla beraber, uygulama ve yönetim açısından Tarım Bakanlığı sorumluluğunda olacaktır.

Mezunlar, mesleki gelişimleri için 6 aylık mecburi staja tabii tutulacak ve kendilerine bu süre boyunca asgari ücretin yarısı kadar ücret ödenecektir.

Mecburi stajı tamamlayan mezunların, staj yaptıkları işletme tarafından kabul görmeleri halinde yine staj süresine ait olmak üzere 18 ay süreyle geçici istihdamları sağlanacaktır.

Bu süre zarfında mezunlar, kamu tarafından asgari ücret ile işletme tarafından ise en az asgari ücretin yarısı kadar ek ücret ile ücretlendirilecektir.

Böylece her mezuna iş imkânı sağlanacaktır.

Aynı zamanda tarım sektörünün şiddetle ihtiyaç duyduğu öğretici-uygulayıcı teknik eleman açığı da giderilmiş olacaktır.

Proje kapsamındaki işletmelerin ön lisans ve üstü düzeydeki teknik ve sağlık personeli ise ilgili okullarına temin edilecektir.

Gerek **Atatürk Orman Çiftliği Tarım Bilimleri Akademisi**, gerek **Atatürk'ün** diğer çiftliklerinin ayağa kaldırılması için ihtiyaç duyulan maddi kaynaklar, kurumun kendi içyapısından, genel kamu kaynaklarından, TİGEM'in fiziksel ve maddi kaynaklarından karşılanacaktır.

Tarım Meslek Liseleri ile ilgili kaynaklar ise kamu kaynaklarından sağlanacaktır.

Yeni orta ve büyük ölçekli tarımsal işletmelerin kurulmasında ise yurt içi ve yurt dışı finans kaynakları ile kamu ortaklığı modeli kullanılacaktır.

Sonuç olarak, bu büyük projemiz ile **Mustafa Kemal Atatürk'ün** emaneti ve mirası olan tarıma, çiftçiye ve ülkemizin topraklarına sahip çıkacağız.

Kurguladığımız proje ile tarımı ve kırsalı kalkındırmaya yönelik bilimsel verilerden faydalanarak akılcı çözümlerle ilerleyeceğiz.

iyi
PARTİ